

πρὸς διδασκείαν τῶν ἀπαραιτήτως ἀναγκαίων. Ὁ ἀποφοι-
τῶν ἀς ἔξελθη γινώσκων τὸ ἐπάγγελμά του, καὶ ἀς μετέλθῃ
αὐτὸς μετὰ τοῦ θάρρους ὅπερ ἐμπνέει ἢ ἐφ' ἑαυτὸν πεποι-
θῆσις. Αἱ γενὴ ἐπὶ τῶν μικρῶν τάξεων τῆς Σχολῆς ὑπο-
δειγματικῇ διδασκαλίᾳ ὑπὸ ἀρμοδίου ἀνδρός, δπως διδαχθῇ
οἱ μετ' ὀλίγον διδασκαλοὶ πῶς νὰ διδάσκῃ τὴν Γραμματι-
κὴν καὶ πῶς τὴν Ἰστορίαν, πῶς τὴν Γεωγραφίαν καὶ πῶς
τὴν Ἀριθμητικήν. Αἱ διδαχθῇ μεθοδολογίαι διὰ νὰ μὴ
ἀγορεύῃ αὐτοῖς, ἐν παραπόρουσι, μετ' ἐμφάσεως ὡς ἐνώπιον
ἀκαδημειακῶν πολιτῶν, ἐνώπιον παιδαρίων ἐκπλήκτους ἀνοι-
γόντων ὁφθαλμοὺς καὶ μηδὲν ἐννοούντων.

Ἄλλοι δέν θὰ γείνωστι διδάσκαλοι;

Ει καὶ αἱ ἀσκήσεις αὗται ἔσονται καὶ ἄλλως ὡφελιμά-
ταται διότι θὰ συντελῶσιν εἰς μονιμοποίησιν τῶν δεδιδαγ-
μένων καὶ συμπλήρωσιν πάσης τυχὸν μὴ στερεῶς θεμελιώθε-
σης βάσεως, οὕχι ἦττον ἂν τινες ἔξι ἀλαζονεῖς ἀποστέργωσι τὸ
μάθημα τοῦτο, ἃς καταστῇ προσιρετικόν· ἀλλ’ εἰς μηδένα νὰ
διδηται τὸ δικαίωμα τοῦ „ἀκωλύτως ἵδιᾳ τε καὶ δημο-
σίᾳ διδάσκειν“ ἂν μὴ πρότερον διήκουσε τὰ εἰδικὰ διὰ τὸ
διδασκαλικὸν ἔργον μαθήματα καὶ ηδοκήμησεν ἐν αὐτοῖς.

Δ' .

Μοι φαίνεται ότι ή εἰσαγωγή τῆς παιδαγωγικῆς καὶ τῆς ὑποδειγματικῆς διδασκαλίας ἐπιβάλλεται ώς καθῆκον

εἰς τὴν Μεγάλην τοῦ Γένους Σχολήν. Φέρει μεγίστην εὐθύνην ἀπέναντι τοῦ Γένους. Ἡ ἐκπαιδευτική χιλιάδων ἑλληνοπατέρων, ἡ διάπλασις μυριάδων ψυχῶν ἔξαρταται ἐξ αὐτῆς. Αὕτη διδει τὴν ζύμην τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ ήμῶν ἐν Ἀνατολῇ φυράματος. Τί θὰ ἐλέγομεν περὶ τοῦ ἔμνους τοῦ πέμποντος πρὸς ἄμυναν τῆς πατρίδος στρατιώτας ἀγυμνάστους ἀνευτροφῆς καὶ φυσιγγίων; Τί πρέπει λοιπὸν νὰ εἴπωμεν περὶ τῆς Σχολῆς, ἢτις πέμπει τοὺς στρατιώτας τούτους τοῦ πνεύματος, τοὺς στρατιώτας τῆς εἰρήνης ἀπαρασκεύους εἰς τὸ ἐξόχως ἐθνικὸν ἔργον των;

Πόσων δ ἄγιος ἐνθουσιασμὸς ἀπεσβέσθη, πόσαι δεξιὰ
φύσεις αἰτίες ηδύναντο νὴ μεγαλουργήσωσιν ἐν τῇ διδα-
σκαλίᾳ ἀπώλεσαν καιρὸν πολύτυμον, ἀνεπανορθώτως, εἰς ἀπο-
πείρας καὶ δοκιμάς, μὴ βλέπουσαι ποῦ νὰ διευθυνθῶσι,
γοργῷ τῷ ποδὶ, ἀλλ’ ἀναγκαζόμεναι αὐταῖς ν’ ἀνοίξωσι πρὸ
αὐτῶν δρόμον! Ἀλλ’ οἱ ἀσθενεῖς τὸ πνεῦμα, οἱ ἀνίκανοι
πρὸς ἀρχεβουλίαν καὶ συστῆματοποίησιν τῶν γνῶσεών των
εἰς διδασκαλίαν, τί γίνονται οἱ ταλαιπωροί, καὶ τί γίνονται
οἱ δυστυχεῖς μαθηταὶ των; Δότε ἔνα δόηγὸν εἰς τοὺς ἔκει-
χωροῦντας, δότε δλίγον φῶς εἰς τοὺς βαδίζοντας ἐν τῇ
σκοτίᾳ! . . .

Οι κηδόμενοι της θεμνικῆς παιδεύσεως ὀφείλουσι νὰ συμπληρώσωσι τὸ ἔργον της Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς.

Ἐν Χαῖδελβέργη.

A. K.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΤΡΟΜΕΡΟΙ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ.

Από της ἀρχῆς τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰώνος εἶχε στερεωθῆ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἡ κυριαρχία τῶν εὐπατριδῶν ἐν τῇ ἑνετικῇ δημοκρατίᾳ καὶ ἐδημιούργησε πρὸς Ἰδίαν σκέπην καὶ ἀσφάλειαν μυστικόν τι δικαστήριον, ὅπερ ἐπὶ ὅλοκλήρους αἰώνας ἐπλήρου φόβου καὶ τρόμου τοὺς πολίτας τῆς μεγάλης ἐμπορικῆς πόλεως. Τὸ φοβερὸν τοῦτο δικαστήριον ἦτο ἡ περιβόητος „βουλὴ τῶν Τριῶν“, ἣτις ἔξελέγετο ὑπὸ τῆς „βουλῆς τῶν Δέκα“ καὶ εἶχε τὸ καθῆκον, νὰ ἐπαγρυπνῇ ὑπὲρ τῆς ἀσφαλείας τῆς πολιτείας καὶ πᾶσαν ἐπανάστασιν κατὰ τῶν καθεστώτων νὰ καταπνίγῃ ἀμα τῇ γενέσει αὐτῆς. Έχουσα εὑρυτάτην ἴσχυν καὶ ἔξουσίαν, καὶ ἐνεργοῦσα μυστηριωδῶς, ἡ βουλὴ αὐτη τῶν Τριῶν ἀπετέλει τὴν ἀνωτάτην τῆς πολιτείας ἀρχήν, μπεράνω τῆς δόπιας μόνον κατὰ τὸ φαινόμενον ἵστατο ἐν τῷ θρόνῳ του ὁ ἐκλεγόμενος Δόγχης. Ό λαὸς ἐγίνωσκε μέν, ὅτι ἡ φοβερὰ αὐτη ἀρχὴ ὑφίστατο συμφώνως πρὸς τὸ πολίτευμα, ἀλλ’ ἡγήνει τίνες ἔξελέγοντο ἐκάστοτε ὡς μέλη αὐτῆς ἐν τῇ μυστικῇ ἐκλογῇ τῶν Δέκα. Εμάνθανε τὰς ἀποφάσεις αὐτῆς, ἀλλ’ αἱ ἀποφάσεις αὗται ἔφερον μόνον τὴν ὑπογραφὴν τοῦ γραμματέως. Εβλεπε τὰ πτώματα τῶν δημοσίᾳ καρατομηθέντων ἡ ἀπαγχονισθέντων ἐμπροσθεν τοῦ Δουκικοῦ Παλατίου, ἀλλὰ οὐδὲν ἤκουε περὶ τῆς δίκης αὐτῶν. Ως ἀόρατος, μυστηριώδης δύναμις ἔφερετο ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς πάντων τῶν πολιτῶν ἐν τῇ ἑνετικῇ δημοκρατίᾳ. Καὶ αὐτοὶ οἱ τρεῖς φοβεροὶ ἄρχοντες δὲν ἤσαν ἀσφαλεῖς ἀπὸ τῆς Ἰδίας αὐτῶν κοινῆς φοβερότητος· διότι ὑπῆρχε καὶ τρίτος τις ἀντικαταστάτης, εἰς τὸν ὅποῖον ἤδυναντο νὰ προστεθῶσι οἱ δύο δικασταί, ὅπως δικάσωσι περὶ τοῦ τρίτου, ἐν ἀνάγκῃ.

Οι δύο ἐκ τῶν ἀρχόντων τούτων ὑπηρέτουν ἐπὶ ἐν ἔτος καὶ ἐφόρουν μέλαιναν στολὴν, ὃ δὲ τρίτος ἐφόρει ἐρυθρὰν στολὴν καὶ ἀνήκει εἰς τὴν ἀρχὴν ταύτην ἐπὶ δικτὼ μόνον μῆνας ὡς

εἰδικός σύμβουλος τοῦ Δόγου. Οὐδεὶς κανὼν ἐδέσμευε τὴν ἐνέργειάν των εἰ μὴ μόνη ἡ συμφωνία τῶν ἀποφάσεών των· τὰ μέσα πρὸς ἀνάκρισιν ἐνὸς κακουργήματος, ἡ πρόσληψις μαρτύρων, ἡ ἐφαρμογὴ τῆς βασάνου πρὸς ἔξαναγκασμὸν καὶ ἐκβίασιν διμολογιῶν, ἡ ἐκλογὴ τῶν ποινῶν, ἡ μυστικὴ ἡ δημοσία αὐτῶν ἐκτέλεσις, τὰ πάντα ἦσαν εἰς τὴν ἐξουσίαν των ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου περιορισμοῦ. Κατάσκοποι ἐν πάσαις ταῖς τάξεσι τῆς κοινωνίας μέχρι τῆς βουλῆς τῶν τεσσαράκοντα καὶ τοῦ Δόγου αὐτοῦ εὑρίσκοντο ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ των μυστικοὶ πράκτορες ἦσαν πανταχοῦ ἐν ἐνεργείᾳ, ἐν τε τῇ πόλει καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις· κατὰ πᾶσαν στιγμὴν εὑρίσκοντο ἔτοιμοι μυστικοὶ καὶ ἀγνωστοὶ δῆμοιοι ἡ μισθωτοὶ δολοφόνοι, οἱ λεγόμενοι Bravi, πρόθυμοι νὰ ἐκτελέσωσι τὰς διαταγὰς αὐτῶν ἡ τὰ νεύματα. Εἶνε δῆμος βέβαιον δτὶ διὰ τῶν μέσων τούτων κατώρθωσε νὰ διατηρήσῃ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον στερεὰν καὶ ἀκλόνητον τὴν ἀριστοκρατικὴν κυριαρχίαν, καθιστῶσα αὐτὴν μᾶλλον ἐπικινδυνὸν εἰς τὴν φιλοδοξίαν καὶ κουφότητα τῆς ἐγχωρίου εὐγενείας ἡ καταθλιπτικὴν εἰς τὸν buon popolino, τὸν ἀγαθὸν καὶ ἀθῶν λαέν.

Είς ἐκ τῶν πρώτων, ὅστις ἔπεισε θῦμα τοῦ δικαστηρίου τούτου τῶν τριῶν φοβερῶν, ὃτο δὲ ὑπερεβδόμηκοντούτης Δόγης Marino Falieri. Παροτρυνθεὶς κατ' ἀρχὰς ἐκ τῆς ἀναισχυντίας τοῦ Μιχαὴλ Steno, ἐνὸς τῶν τριῶν δικαστῶν, πρὸς τὴν νεαρὰν καὶ περικαλλῆ του σύζυγον, ὥμοσε μετά των ἀνθρώπων ἐκ τῶν κατωτάτων τοῦ λαοῦ τάξεων ἐκδίκησιν κατὰ τῆς ἀριστοκρατίας, τῆς ὁποίας ἡ ἀλλαζονεία καὶ τυραννικὴ ἴσχυς ἦσαν αὐτῷ ἀπὸ πολλοῦ ἥδη χρόνου ἐνδομέρχως μισηταὶ καὶ ἐπαχθεῖς. Ἡ νὺξ τῆς 15. Ἀπριλίου 1355 ὃτο ὥρισμένη πρὸς σφαγὴν τῶν εὐγενῶν τῆς Βενετίας, οἵτινες εἶχον μόνοι τὸ δικαίωμα τοῦ συνεδριάζειν ἐν τῇ βουλῇ τῶν τεσσαράκοντα καὶ τῶν δέκα, ἡ πρᾶξις δὲ αὕτη ἔμελλε νὰ

στεφθή διὰ τῆς ἀνατροπῆς τοῦ καθεστώτος πολιτεύματος πρὸς διφέλος τοῦ λαοῦ. Ἀλλὰ τῇ προτεραίᾳ ήδη ἔλαβον γνῶσιν τῆς συνωμοσίας ταύτης οἱ σύμβουλοι διὰ τῶν κατασκόπων τῶν. Οἱ ἐκ τοῦ λαοῦ συνένοχοι ἀπηγγονίσθησαν ἀμέσως ὅπως κρίνωσιν ὅμως τὸν Δόγην, προσέλαβον οἱ δικασταὶ εὐπατρίδας τινὰς ἐκ τῶν διαισημοτέρων. Τῇ 17. Ἀπριλίου ἐκαρατομήθη ὁ Falieri ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Δουκικοῦ παλατίου. Τοιουτορόπως ἔδειξε τὸ δικαστήριον δι' ἑνὸς φοβεροῦ παραδείγματος ταχείας δικαιοσύνης, ὅτι εἰς τὴν ἔξουσίαν τοῦ ὑπέκειτο καὶ τὸ ἀνώτατον ἔτι πρόσωπον τῆς πολιτείας. Ἀλλως τε ἐφυλάττετο ἔκτοτε ἡ βουλὴ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκλέγῃ Δόγας, ἔχοντας εἰσέτι νεαράς καὶ ὡραίας συζύγους.

Εἰς ἄλλον τινὰ Δόγην, τὸν Φραγκίσκον Φόσκαριν, ἐνέχειρισέ ποτε ὁ γραμματεὺς τῶν Τριῶν, γονυπετῆς καὶ μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ, τὸ διάταγμα, δι' οὗ ὁ υἱὸς αὐτοῦ τοῦ Δόγου κατεδικάζετο εἰς θάνατον ἔνεκα πολιτικοῦ ἐγκλήματος, καὶ τοῦ δούλου διατάγματος ὁ Δόγης, ὁ δυστυχὴς πατήρ, δὲν ἥδυνατο νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐκτέλεσιν.

Νεαρές τις εὐπατρίδης, ὁ Giovanni Moncenigo, διέπραξεν ἐν τῇ κουφότητι καὶ παραφορᾷ του κατά τινα θεατρικὴν παράστασιν τὸ ἐπικίνδυνον τόλμημα νὰ πυροβολήσῃ κατὰ τῶν ἀδελφῶν Foscarini καὶ νὰ πληγώσῃ αὐτούς, μεθ' ὃ καὶ ἐδραπέτευσεν ἀμέσως. Εἰς μάτην προσεπάθουν, ἔνεκα τῆς νεότητος τοῦ μόλις εἰκοσαετοῦ εὐπατρίδου, ἔνεκα τῶν πρὸς τὴν πατρίδα ὑπηρεσιῶν τοῦ γένους του, ἐκ τοῦ δούλου τέσσαρες Δέργαι εἴχον ἐκλεγῆ, νὰ πραῦνωσι τὴν αὐστηρότητα τῆς βουλῆς τῶν Τριῶν. Ἡ νεαρά του σύζυγος ἴκετευε δι' αὐτόν, αὐτοὶ οἱ Foscarini μετ' ἀληθοῦς ὅντως γενναιοψύχιας ἐνήργουν ὑπὲρ τοῦ εὐπατρίδου. Ἀλλ' ἡ βουλὴ ἔμεινεν ἀδυστηρήτος καὶ ἡ ἀπόφασις αὐτῆς ἐνεποίησε τρόμον εἰς τὴν ἐνετικὴν ἀριστοκρατίαν.

Οἱ Moncenigo ἀπώλεσε τὸν τίτλον τῆς εὐγενείας καὶ κατεδικάσθη ἔρήμην εἰς θάνατον, τὰ κτήματά του, καὶ δσα ἔμελλεν ἔτι νὰ λάβῃ, ἐδήμευθησαν, πάντα δὲ τὰ συμβόλαια, δσα κατὰ τοὺς τελευταίους ἔξι μῆνας εἴχε συνομολογήσῃ καὶ μεταξὺ τῶν δούλων ἀνήκει καὶ τὸ τοῦ γάμου του, ἐκηρύχθησαν ὡς ἄκυρα. Σημαντικὴν δὲ ἀμοιβὴν καὶ ἀτιμωρησίαν διὰ πᾶν εἶδος κακουργήματος, ἵδιου ἡ ζένου, ὑπισχνοῦντο εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἥθελε παραδώσῃ αὐτὸν ζῶντα ἡ νεκρόν. Εἰς ὅλους τοὺς δήμους τῶν ἐπαρχιῶν ἐδέθησαν αὐστηρόταται διαταγαὶ πρὸς καταδίωξιν καὶ σύλληψιν αὐτοῦ, οἱ δὲ μὴ συμμορφούμενοι πρὸς τὰς διαταγὰς ταύτας ἐτιμωροῦντο καταδικάζομενοι εἰς τὸ κάτεργον. Εἰς οὐδένα ὑπήκοον τῆς δημοκρατίας, εἰς οὐδένα συγγενῆ ἐπετρέπετο νὰ ἴδῃ τὸν κατάδικον ἡ νὰ διμιλήσῃ μετ' αὐτοῦ ἡ νὰ γράψῃ πρὸς αὐτὸν ἡ νὰ τῷ παράσχῃ οἰανδήποτε βοήθειαν καὶ ἐν γένει διατηρῶν οἰανδήποτε σχέσιν μετὰ τοῦ καταδίκου ἐτιμωρεῖτο διὰ τῆς δημεύσεως τῆς περιουσίας του καὶ δεκαετοῦς ὑπηρεσίας ἐν τῷ κατέργῳ. Μὲ πρόστιμον δισχιλίων δουκάτων ἐτιμωρεῖτο ὁ ἐκφραζόμενος ὅπως δήποτε ὑπὲρ τοῦ καταδίκου, καὶ ἡ φοβερὰ αὐτὴ ἀπόφασις ἐκηρύχθη ἀμετάκλητος, ἵνα καταστῇ ἀδύνατος πᾶσα μεταβολὴ ἡ τροποποίησις αὐτῆς.

Η βουλὴ τῶν Τριῶν ὡς ἀνώτατον ποιωικὸν δικαστήριον ἥθελε νὰ δεινούνται φοβερὰ πρὸς τοὺς εὐγενεῖς, διότι οὖτοι ἀπετέλουν τὴν κυρίαρχον τάξιν ἐν Βενετίᾳ, πρὸς δὲ τὸν ὄχλον, ἵνα ἀποτρέπῃ αὐτὸν ἀπὸ πάσης ἀποπείρας πρὸς ἐπανάστασιν. Διὰ τοῦτο εἴχε τὴν ἀρχὴν νὰ μὴ μεταβάλῃ ποτὲ ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον νὰ ἀναιρῇ αὐτὴν δι' ἀπονομῆς χάριτος. Διὰ τοῦτο τρόπου τούτου ἥθελε ν' ἀποδεῖῃ τὸ ἀλάνθαστον αὐτοῦ. Ἀκόμη καὶ εἰς τὰς περι-

πτώσεις ἐκείνας, ἐν αἷς ἀπεδεικνύετο τραχῶς πλάνη τῶν ἀνακριτῶν, φανερὰ ἀδικία ἡ ὑπερβολικὴ αὐστηρότης τῆς ἀποφάσεως οἱ δικασταὶ ἐνέμενον εἰς τὴν ἀπαξένταν ἀπόφασίν των, ἡ δὲ ἀπόπειρα μόνη πρὸς ἐπίτευξιν ἐπιεικέας ἦτο καὶ διὰ τὰ μέλη τῶν εὐγενεστάτων οἰκογενειῶν λίαν ἐπικίνδυνος. Διότι οἱ Τρεῖς οὖτοι δικασταὶ δὲν ἥδυναντο νὰ ἀνεχθῶσιν οὐδεμίαν ἐπίκρισιν τῆς μυστηριώδους αὐτῶν ἐνεργείας ἐξ οὐδενὸς μέρους, οὔτε παρὰ Δόγου, οὔτε παρὰ συμβούλου, οὔτε παρὸ οἰουδήποτε ἄλλου ὑψηλοῦ προσώπου ἐν τῇ πολιτείᾳ· καὶ πρὸς αὐτὰ δὲ τὰ πολιτικὰ δικαστήρια, ἀπερ ἦσαν τρία τὸν ἀριθμόν, καὶ τῶν δύοιν τὰ μέλη ἐξελέγοντο ἐκ τῶν βουλῶν, ἐδείκνυντο τὴν μεγίστην ἀντιζηλίαν, καὶ δσάκις μία ἀπόφασις τοιούτου τινὸς πολιτικοῦ δικαστηρίου ἀπήρεσκεν αὐτοῖς ἡ ἐφαίνετο ἐπικίνδυνος διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς πολιτείας, οὐδόλως ἐδίσταζον νὰ καταστήσωσιν αὐτὴν ἄκυρην, μεταχειριζόμενοι πρὸς τοῦτο τὸ ἀπλούστατον μέσον τῆς μυστηριώδους ἐξαφανίσεως τοῦ καταλλήλου ἐκάστοτε προσώπου, εἴτε τοῦ ἐνάγοντος εἴτε τοῦ ἐναγομένου. "Ἐν νεῦμα μόνον, καὶ δυστυχής οὗτος ἐνεκλείετο ἀμέσως εἰς τὰς σκοτεινὰς καὶ ὑπογείους εἰρκτὰς ἡ τὰς μολυβδοσκεπεῖς φυλακὰς τοῦ Δουκικοῦ παλατίου· μία διαταγὴ εἰς τὸν δεσμοφύλακα, καὶ δυστυχής ἐστραγγαλίζετο καὶ ἐρρίπτετο νεκρὸς εἰς τὴν διώρυγα, ἥτις ἔγγυς τῶν ὑπογείων φυλακῶν ἔχει τὰ θιολερά της ὅδατα εἰς τὴν λιμνοθάλασσαν.

Εἰς τὸν πρίγκιπα τοῦ Craon, ὅστις διέτριψε ποτε ἐν Βενετίᾳ ἐπὶ τινας ἡμέρας, ἐκλάπη τὸ βαλάντιον. Ἐν τῇ ὄργῃ του ὁ πρίγκηψ ἐξεφράσθη κακῶς περὶ τῆς ἐνετικῆς ἀστυνομίας, λέγων ὅτι αὐτὴ ἀσχολεῖται μᾶλλον μὲ τὴν κατασκόπευσιν τῶν ζένων ἡ μὲ τὴν ἀσφάλειαν των. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἥθελε ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ Βενετίας. "Οτε ἡ γόνδολά του ἀπεμακρύνθη ὀλίγον ἀπὸ τῆς ἐνετικῆς ἀκτῆς, οἱ κωπηλάται ἐσταμάτησαν καὶ ἐρωτηθέντες περὶ τούτου ὑπὸ τοῦ πρίγκιπος ἀπεκρίθησαν περιδεεῖς ὅτι δὲν ἥδυναντο νὰ προχωρήσωσι, διότι τὸ ἀστυνομικὸν πλοῖον μὲ τὸ ἐρυθρόν του σῆμα ἐπλησίας διευθυνόμενον πρὸς αὐτούς. "Ο πρίγκηψ, ἀναμνησθεὶς τῶν περὶ τῆς ἀστυνομίας λόγων του, ἥρχισε νὰ φοβήσαι τὸ περιέπεσον ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης εἰς τὰς χειρας Ἐνετῶν δολοφόνων. Πράγματι, τὸ πλοῖον ἐπλησίασε καὶ διατάχθη ἐν τῷ πλοῖον. "Ο πρίγκηψ ἐκὼν ἄκων ὑπῆκουσε.

"Κύριε", ἥρχισεν ἀμέσως ἀνήρ τις ἐκ τοῦ πλοίου, „εἰσθε σεῖς δι πρίγκηψ τοῦ Craon;“

„Μάλιστα.“

„Δὲν σᾶς ἐκλεψαν κατὰ τὴν παρελθόνταν παρασκευήν;“

„Μάλιστα, κύριε.‘

„Τί ποσόν;“

„Πεντακόσια δουκάτα.‘

„Ποῦ εὑρίσκοντο;“

„Εἰς πράσινον μεταξωτὸν βαλάντιον.‘

„Ἐγχετεῖς διαπράξαντος τὴν κλοπήν;“

„Κατά τινος ὑπηρέτου, τὸν δούλον προσέλαβον προσωριῶς ἐπὶ μισθῷ.‘

„Ἄν τὸν ἐπανίδητε, δύνασθε νὰ τὸν ἀναγνωρίσητε;“

„Ἀναμφιβόλως.‘

Ἀμέσως ἐσήκωσεν ὁ μυστηριώδης ἀνήρ παλαιόν τινα μανδύαν, διστις ἐκειτο πρὸ τῶν ποδῶν του, καὶ ὑπὸ τὸν μανδύαν ἐφάνη εἰς τὸν νεκρόν ἐν τῇ χειρὶ τοῦ δούλου εὑρίσκετο πράσινόν τι βαλάντιον.

„Ιδοὺ δι κλέπτης“ εἶπεν δι πράκτωρ τῆς βουλῆς τῶν

Τριῶν. „Ιδού τὰ χρήματά σας· λάβετε τὰ καὶ ἀναχωρήσατε. Μάθετε ὅμιλος ὅτι δὲν ἐπανέρχεται τις εἰς ἔνα τόπον τοῦ ὄποιού την κακὴν κυβέρνησιν παρεγνώρισε.“

„Οὐοίον τι διηγεῖται διὰ Σχίλλερ ἐν τῷ ποιήματι αὐτῷ „der Geisterseher“. Ο ἐν αὐτῷ παρουσιαζόμενος πρίγκηψ προσεβλήθη ποτὲ καὶ ἡ πειλήθη δριμέως ὑπὸ τινος Ἐνετοῦ ἐν τινὶ καφενείῳ παρὰ τῇ πλατείᾳ τοῦ Ἅγιου Μάρκου. Μετ’ ὀλίγον ἥλθον πρὸς τὸν πρίγκιπα δύο ὑπάλληλοι τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας, οἵτινες προσέλαβον καὶ ὠδήγησαν αὐτὸν κατὰ πρώτον μέχρι τῆς διώρυγος. Ἐνταῦθα ἡ νάγκασσαν αὐτὸν νὰ ἐπιβῆ λέμβου τινός, ἵτις περιέμενεν αὐτόν. Πρὶν ἡ ἐξέλθη ἐκ τῆς λέμβου μετὰ τοῦ ὁδηγοῦ του, ἔδεταν αὐτοῖς τοὺς ὄφθαλμούς καὶ τοὺς ὠδήγησαν νὰ ἀναβῶσι μεγάλην τινὰ λιθίνην κλίμακα καὶ νὰ διέλθωσι μακρόν τινα διάδρομον, ὑπὸ τὸν ὄποιον ὑπῆρχον δόλοι καὶ πκάρα, ὡς συνεπέραναν ἐπὶ τῆς πολλαπλῆς ἀντηγήσεως τῶν βημάτων των. Ἐπὶ τέλους ἔφθασαν εἰς ἀλλην τινὰ κλίμακα, ἔγουσαν πρὸς τὰ κάτω δι’ εἴκοσι καὶ ἔξ βαθμίδων. Αφοῦ κατῆλθον εἰς τὸ βάθος τοῦτο, ἡ νεώχθη αἴφνης μία μεγάλη αἴθουσα, καὶ ἀφρούρη συγχρόνως ἀπὸ τῶν ὄφθαλμῶν των διέπιδεσμος. Ἐνταῦθα εὑρέθησαν μεταξὺ σεβασμίων γέροντων, φορούντων μέλαναν ἐνδύματα, ὅπως καὶ ἡ αἰθουσα ὀλόκληρος ἦτο ἐστρωμένη μὲν μέλανας τάπητας καὶ ὑφάσματα καὶ ἔφωτίζετο ἀμυδρῶς πάντα ταῦτα μετὰ τῆς ἐπικρατούσης ἐν πάσῃ τῇ δυμηγύρει νεκρικῆς σιγῆς, ἐνεπόίουν φοβεράν ἐντύπωσιν. Εἰς ἐκ τῶν γερόντων ἐπλησίασε πρὸς τὸν πρίγκηπα καὶ προσάργων αὐτῷ τὸν Ἐνετὸν ἡρώτησε μὲν ἐπίσημον ὅφος: „Ἀναγνωρίζεσθε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ὡς τὸν αὐτὸν ἐκεῖνον, ὅστις σᾶς προσέβαλεν ἐν τῷ καφενείῳ παρὰ τῇ πλατείᾳ τοῦ Ἅγιου Μάρκου;“

„Ναί! ἀπεκρίθη διὰ πρίγκηψ.

Ακολούθως διέρρευσεν τὸν δέσμιον ἡρώτησεν:

„Εἶναι ὁ κύριος οὗτος τὸ αὐτὸν πρόσωπον, τὸ ὄποιον ἡ πειλήσατε τὴν ἐσπέραν ταῦτην ὅτι θὰ φονεύσετε;“

„Ο δέσμιος δὲν ἥδυνατο νὰ ἀρνηθῇ. .

Ἀμέσως ἡ νεώχθη ὁ κύκλος τῶν γερόντων καὶ διὰ πρίγκηψ εἶδε μετά φρίκης τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἐνετοῦ χωριζομένην ἀπὸ τοῦ κορμοῦ. .

„Πηγαίνετε τώρα“ εἶπεν διέρρευσεν πρὸς τὸν πρίγκηπα, „καὶ κρίνετε εἰς τὸ ἔξης ὄλεγάτερον ἀπροσκέπτως περὶ τῆς δικαιοσύνης ἐν Ἐνετίᾳ.“

„Απειραι ὅμοιαι ἴστορίαι διεσώμησαν, χαράκτηρίζουσαι τὴν ἐπὶ ὄλοκλήρους αἰώνας ἀδίασειστον ἔξουσιαν τῶν εὐγε-

νῶν ἐν Βενετίᾳ καὶ τὴν δρακόντειον αὐτῶν δικαιοσύνην, ἐν τῷ ἀρχικῷ αὐτῆς μεγαλείῳ καὶ ἐν ταῖς πολλαῖς αὐτῆς ἀπανθρωπίαις. Πλειστάκις ἡ δικαιοσύνη αὕτη ἦτο δικαιοσύνη κακούργων καὶ δολοφόνων, οἵτινες κάτα τὴν ἰδίαν γνώμην καὶ οὐχὶ κατὰ τὸν νόμον ἔθεωρούν ὡς τὸ βέλτιστον τὸ δάνατον τοῦ θύματος των. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις εὑρίσκοντο εἰς τὴν διάθεσιν τῶν τριῶν τρομερῶν δικαστῶν οἱ διαβόητοι δολοφόνοι, οἱ καλούμενοι bravi. Ἡ ήμετέρα εἰκὼν, ἢν δημοσιεύομεν σήμερον κατὰ τὴν ἔλαιογράφιαν τοῦ Pilote ἐν σελ. 4—5 παριστά τὴν σκηνὴν δμοίκας τινὸς περιπτώσεως, καθ’ ἥν οἱ τρεῖς bravi διδουσι πρὸ τοῦ φοβεροῦ δικαστηρίου λόγον περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἐπιβληθείσης αὐτοῖς ἐντολῆς. Ὁ εἰς ἐκ τῶν δολοφόνων παρέχει τὰς ἀποδείξεις περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἔργου, δεικνύων τὰ ἐνδύματα τοῦ δολοφονηθέντος· οἱ ἄλλοι περιμένουσι τὸν συμφωνηθέντα μισθόν. Ὁ γραμματεὺς ἔχει λάβη τὴν ἐντολήν, νὰ πληρώσῃ αὐτοὺς εἰς δουκάτα ἐκ τοῦ ταμείου. Ὁ ἐρυθρὸς διπισθεν τοῦ Ἐσταυρωμένου παρατηρεῖ μετὰ ψυχρῆς ἀταραξίας τοὺς ἀμειβομένους δολοφόνους· ὃ εἰς ἐκ τῶν μαύρων συσκέπτεται εἰσέπι μετὰ τῆς συνειδήσεως τοῦ ὅπως βεβαιωθῇ ἀνὴρ αἰματηρὸς πράξις ἦτο πράγματι ἀναγκαῖα διὰ τὴν κοινὴν ὀφέλειαν, καὶ ὃ τρίτος ἀνατινάσσων ἀναισθήτως διὰ τῆς ῥάβδου τὸ ἐνδύματα τοῦ φονευθέντος διακόπτει τὴν μετὰ τῶν δολοφόνων συγκοινωνίαν μὲ τὴν αὐτὴν λίσταν σκέψιν, ἥν ὃ Bolingbroke ἐν τῷ „Ριχάρδῳ B.“ τοῦ Δαιζπήρου ἐκφράζει πρὸς τὸν ὑπὸ αὐτοῦ μισθωμέντα δολοφόνον τοῦ βασιλέως.

Τὴν ἐνοχὴν τῆς συνειδήσεως λάβε ἡ μοιβὴ τοῦ κόπου σου, Ἄλλο οὔτε τὸν καλὸν μου λόγον οὔτε βασιλικὴν εὐνοιαν.

Τῆς Βενετίας ἡ διοίκησις, ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ πολιτικὴ αὐτονομία ἔπεισαν διὰ μιᾶς ἀδόξως καὶ ἄνευ ἀντιτάσσεως, ὑπὸ τὸν ἀλαλαγμὸν καὶ τὴν ἀγαλλιάσιν τοῦ λαοῦ, τῇ 12 Μαΐου 1797, ὅτε διασκέπασεν τὸν στρατός τῶν δημοκρατικῶν ἀπήγτησε τὴν καθυπόταξιν τῆς πόλεως. Ἡ πρώτη πρᾶξις τῶν Γάλλων κατατητῶν ἦτο ἡ καταστροφὴ τῶν φυλακῶν τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας. Ἐν τῇ θέσει αὐτῶν ἐστησαν πίνακα μὲ τὴν ἐπιγραφήν.

„Εἰρκταὶ τῆς βαρβάρου ἀριστοκρατικῆς βουλῆς τῶν τριῶν, καταστραφεῖσαι ὑπὸ τῆς προσωρινῆς δημοτικῆς διοικήσεως τῆς Βενετίας ἐν ἔτει Α. τῆς Ιταλικῆς ἐλευθερίας, 25. Μαΐου 1797.“ Τῇ 4. Ιουνίου ἐκάη πανηγυρικῶς καὶ τὸ „χρυσοῦν βιβλίον“, ὅπερ περιτίχε τὸν κατάλογον τῶν ἑγεμονῶν εὐπατριδῶν:

Sic transit gloria mundi.

ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Εἰς ἐν ποτήριον ὅδατος ρίπτομεν ὀλίγα τεμάχια, ἐκ τῶν μυώνων καὶ τοῦ ἐγκεφάλου, ἡγεμόνος τινός καὶ ἀφίνομεν τὸ ποτήριον ἀκάλυπτον. Μετὰ δώδεκα ὥρας τὸ ὅδωρο ἐίνε θολόν. Λαμβάνομεν ἐξ ἀδύτου μίαν σταγόνα καὶ ἀπλόνομεν αὐτὴν ἐπὶ μιᾶς ὑαλίνης πλακός, τὴν ὄποιαν ἀκολούθως θέτομεν ὑπὸ λισχύρον τι μικρόσκοπιον. Ἀμέσως παρατηροῦμεν ὅτι ἡ σταγών περιέχει ἐκατομμύρια μικρῶν ἐνταρίων, τὰ ὄποια φαίνονται ἐν πάσῃ μετρίᾳ αὐτῶν διὰ τοῦ μικροσκοπίου μεγεθύνσει ὡς ἐλάχιστα στιγμάτια.

· Άλλα τὰ ὄντα ταῦτα εἴναι ζωτανὰ καὶ κινοῦνται ἐλεύθερως, ἔκαστον κατὰ τὴν ἀρέσκειάν του, περιστρέφομενα κυκλικῶς καὶ συνωθούμενα καθ’ ὅλας τὰς διευθύνσεις. Διὰ

δὲ τῶν λισχύροτάτων μεγεθύνσεων δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν ὅτι ἔκαστον ἐκ τῶν ζωοφίων τούτων ἔχει δύο τριγωνεῖς μάστιγας, αἵτινες χρησιμέουσιν αὐτῷ ὡς κῶπαι.

Τὰ μικροσκοπικὰ ταῦτα ὄντα ἀνήκουσιν εἰς τὸ εἶδος τῶν βακτηρίδων τῆς σήψεως (*Bacterium termo*), καὶ εἴναι οἱ σκαπανεῖς πάσης σηπεδόνος. Ἐν παντὶ σεσηπότι ἀντικείμενῳ ἐύρισκονται τὰ βακτηρίδια ταῦτα, καὶ ἀκριβῶς ἐνέργειά των εἴνε ἡ ἐπιφέρουσα τὴν ἀνάλυσιν καὶ ἀποσύνθεσιν πάσης σηπομένης ὅλης.

Δὲν μένουσιν ὅμως μόνα!

Δεκαεῖς ὥρας βραδύτερον μία ἐκ τοῦ ποτηρίου ἐξαχθεῖσα καὶ ἐπὶ τῆς ὑαλίνης πλακὸς ὑπὸ τοῦ μικροσκοπίου τεθεῖσα